

že vzhledem ke zjištění, svědkem Václavem V-em za dostatečnou uznané záruce, kterou dal předem otec obžalovaného za případnou škodu, jež by z jednání obžalovaného vznikla, nemohla ani škoda vzniknouti a nemohl proto býti u obžalovaného ani zlý úmysl, ano bylo jisto a obžalovaný to věděl, že vzhledem k dané kauci nemůže nikdo přijíti ke škodě. Než jak již nejvyšší soud vídeňský (sr. Sb. rozh. čís. 1239, 2806 a jiné) a důsledně i československý stále rozhoduje (srv. Sb. rozh. n. s. čís. 1287, 2014, 2156, 2200, 3014 a mnohé jiné) není v zákonném pojmu zadržení nebo přivlastnění si svěřené věci obsažen úmysl způsobiti škodu; po subjektivní stránce stačí vědomí hmotné bezprávnosti zadržení nebo přivlastnění svěřené věci. I po objektivní stránce záleží poškození, před nímž má toto zákonné ustanovení chrániti, již v újmě, kterou oprávněná osoba utrpí na svém vlastnickém právu k svěřené věci, s níž pachatel bezprávně naložil jako by s věcí vlastní tím, že ji za sebou zadržel nebo si ji přisvojil, a ji takto odňal disposici vlastníkovi. Před poškozením těchto práv, které ustanovení § 183 tr. zák. především chrání, nechrání ovšem vlastníka svěřených věcí záruka otce obžalovaného za obligační nároky na odškodnění, jež podle §§ 367, 1193 a násl. obč. zák. vznikly svěřiteli věcí teprve jich bezprávným zcizením, tudíž porušením práv vlastnických, jímž však byl trestný čin již dokonán. Ani v objektivním směru nevylučuje tudíž ona záruka skutkovou podstatu zpronevěry, chránící především právo vlastnické. Je proto bezvýznamné pro právní posouzení, co nalézací soud v důvodech uvedl o záruce, že nelze předpokládati, že se otcova záruka za syna vztahovala na jakoukoli škodu jednáním jeho syna v budoucnosti způsobenou, a jest proto k tomu se vztahující vývody zmateční stížnosti ponechati bez bližšího rozboru. Pokud však zmateční stížnost, majíc zřejmě na zřeteli peníze, utržené za svěřené věci, poukazuje k tomu, že jest zpronevěra vyloučena, byl-li pachatel s to, by přivlastněné peníze nahradil, jest jí odvětiti, že mu peníze za prodané věci podle rozsudkového zjištění oprávněným vlastníkem věcí k prodeji do komise daných nebyly vůbec svěřeny, ani kupující měli zaplatiti přímo Václavu V-ovi; za zpronevěřené jest proto považovati zboží, obžalovaným rozprodané, za něž si utržené peníze ponechal. Ostatně by ani při penězích nebyla zpronevěra vyloučena již záručním závazkem třetí osoby za případnou škodu, třebaže byla záruka uznávána poškozeným za dostatečnou, neboť dle rozhodnutí čís. 3314 Sb. r. n. s. lze při zastupitelných věcech zpronevěru vyloučiti jen, byly-li tu již v době zpronevěry pohotové prostředky použitelné právě k tomu účelu, by pachatel svému závazku dostal a příkazu kdykoliv vyhověl, což o pouhé záruce třetí osoby říci nelze. Námitky podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. jsou tudíž bezdůvodné.

Čís. 3960.

Prohlášení manželovo (v novinách), že za svou manželku žádné dluhy platiti nebude, není urážkou na cti.

I v soukromožalobních trestních věcech jest úkolem soudu, by z úřední povinnosti vyšetřoval veškeré okolnosti, rozhodné pro otázku viny po stránce objektivní i subjektivní.

(Rozh. ze dne 9. října 1930, Zm II 337/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost soukromé obžalobkyně do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Olomouci ze dne 13. srpna 1929, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin podle §§ 7, 239, 491 tr. zák. a § 1 zákona čís. 124/1924 sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnosti, uplatňující důvody zmatečnosti podle čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř., nelze přiznati oprávnění. Obíraje se smyslem a dosahem pozastaveného projevu, shledal kmetský soud, že jeho obsah nenaplnuje po stránce objektivní skutkovou podstatu ani přečinu podle § 488 ani přečinu podle § 491 tr. zák., an obžalovaný projevem nevinil obžalobkyni z lehkomyšlného dělání dluhů, nýbrž prostě prohlásil, že za ni žádné dluhy platiti nebude; kontrahování dluhů však samo o sobě není ještě nečestným a obžalobkyně proto nebyla viněna ani z opovržlivých vlastností ani z určitého jednání nečestného, které by ji mohlo ve veřejném mínění snížit a v opovržení uvést, a nebyla tím vydána ani ve veřejný posměch. Tento závěr nalézacího soudu o smyslu projevu nepadá stížnost s hlediska čís. 5 § 281 tr. ř. výtkou, že nalézací soud při výkladu projevu přihlížel jen k jeho doslovu, nikoli však i k dojmu, jímž uveřejněná zpráva musila působiti na třetí osoby, a jenž podle názoru stěžovatelky mohl býti jen ten, že jde o ženu marnotratnou neb aspoň lehkomyšlnou, která svému muži dělá dluhy, takže je nucen, veřejně se proti tomu brániti. Jen tím, že kmetský soud neposuzoval pozastavenou zprávu i s tohoto hlediska, mohl prý dojiti k onomu, obžalovanému příznivému výkladu a jen tak vyloučiti vědomí obžalovaného o urážlivosti projevu. Z tohoto důvodu uplatňuje stížnost i zmatečnost podle čís. 9 a) § 281 tr. ř.

Stížnost je v tom i onom směru bezdůvodná. Jest ovšem pravda, že kmetský soud opírá závěr o významu a smyslu projevu hlavně o doslov uveřejněné zprávy, rozsudek však poukazuje výslovně i k tomu, že prohlášení obžalovaného bude i veřejností považováno jen za projev opatrnosti, dovozuje to z toho, že obžalovaný, nechtěje, by veřejnost věděla více, než bylo třeba, neuvedl bližší skutečnosti, jež ho k projevu přiměly. Nalézací soud obíral se tedy výslovně i dojmem zprávy na třetí osoby a výtkou zmateční stížnosti, že se tak nestalo, je bezdůvodná. Onen závěr o smyslu zprávy je závěrem skutkovým, k němuž nalézací soud dospěl volným zhodnocením výsledků průvodního řízení, a jemuž nelze vytýkati nelogičnost, a jest proto zmateční stížnosti při provádění hmotněprávních důvodů zmatečnosti z něho vycházeti. Tomu-li tak, je

ovšem bezdůvodná i ona další výtka zmateční stížnosti s hlediska č. 9 a) § 281 tr. ř., vycházející z opačného, v rozsudku nezjištěného předpokladu, a bylo proto zmateční stížnost jako bezdůvodnou, pokud se týče po zákonu neprovedenou zavrhnouti. Jest jen ještě podotknouti, že i v soukromožalobních trestních věcech jest úkolem soudu, by z úřední povinnosti vyšetřoval veškeré okolnosti, rozhodné pro otázku viny po stránce objektivní i subjektivní, a že proto nalézací soud pochybil, míně, že bylo povinností soukromé obžalobkyně, dokázati vědomí obžalovaného o tom, že se svým činem dotýká cti osoby jím napadené. Ježto však nalézací soud zprostil obžalovaného i z toho důvodu, že v jeho činu neshledal skutkovou podstatu trestného činu za vinu mu klade-
ného ani po stránce objektivní, jest onen právní omyl, týkající se stránky subjektivní, bez významu.

Čís. 3961.

Vládními nařízeními č. 615/1920 a č. 166/1922 sb. z. a n. byl rozsah ustanovení §§ 1 až 3 zák. o třaskavinách (č. 134/1885 ř. zák.) sůžen a obmezen na ty výbušné látky, jež nejsou ani podle těchto vládních nařízení ani podle případných dalších nařízení, na něž poukazuje bod 8. prvního odstavce nař. č. 166/1922, předmětem státního monopolu.

Pokud jest dynamon (rozbušky) předmětem státního monopolu.

Vyloučil-li rozsudek právoplatně skutkovou podstatu přečinu § 3 zák. o třaskavinách, nepřichází v úvahu ani přestupek § 431 tr. zák.; jednání pachatelovo nelze tu po případě podřaditi ani pod ustanovení §§ 32 a 33 zbrojního patentu.

(Rozh. ze dne 10. října 1930, Zm I 831/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 25. října 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem krádeže podle § 460 tr. zák. a přestupkem § 2 zákona o třaskavinách ze dne 27. května 1885, č. 134 ř. zák. v doslovu přílohy k zákonu z 19. března 1923, č. 50 sb. z. a n. Zároveň však zrušil Nejvyšší soud jako soud zrušovací podle § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, č. 3 ř. zák. z roku 1878 a § 290 odst. 1 tr. ř. rozsudek soudu první stolice ve výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podle § 2 zákona o třaskavinách, jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících jako zmatečný a věc přikázal příslušnému nyní okresnímu soudu v Mladé Boleslavi, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Rozsudek soudu první stolice je ve výroku odsuzujícím stěžovatele pro přestupek podle § 2 zák. o třaskavinách ze dne 27. května 1885,